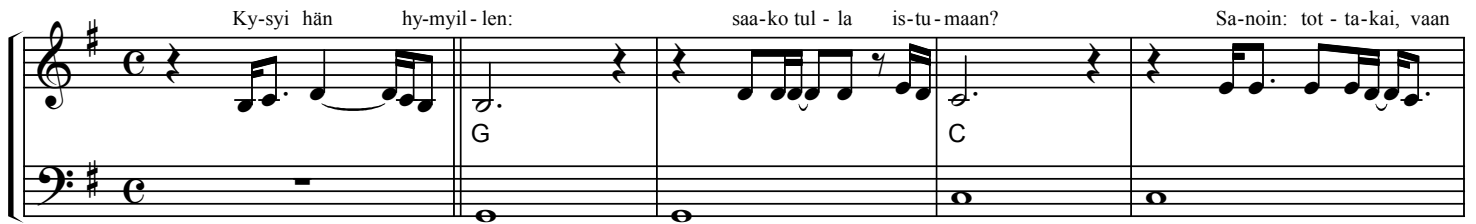

HÄN EI HUOMENNA MUA KAIPAA

SAN. JORMA TOIVIAINEN

SÄV. JARI HOLM

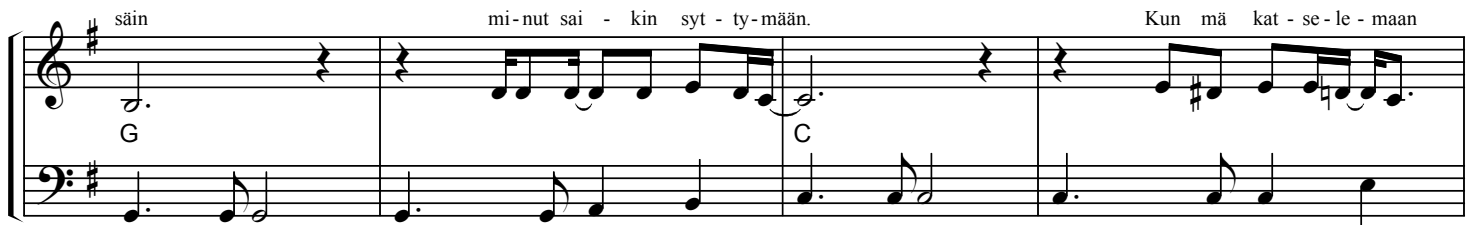
Ky-syi hän hy-myil-len: saa-ko tul-la is-tu-maan? Sa-noin: tot-ta-kai, vaan

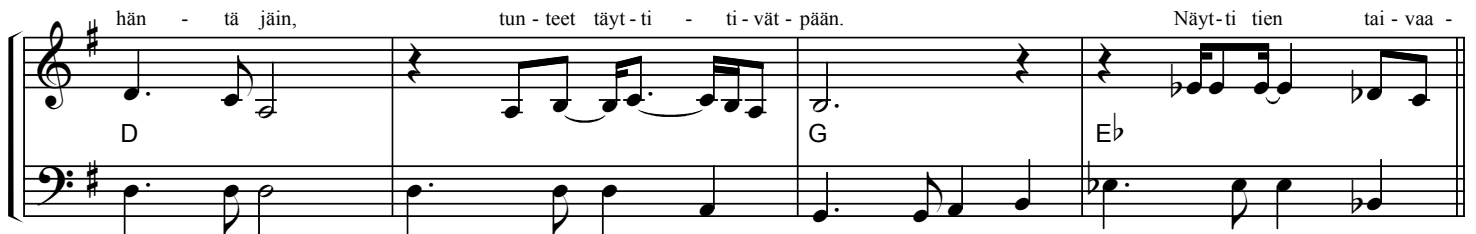
ti-en-nyt en, mi-hin se joh-taa-kaan. Nai-nen tuo pöy-däs-

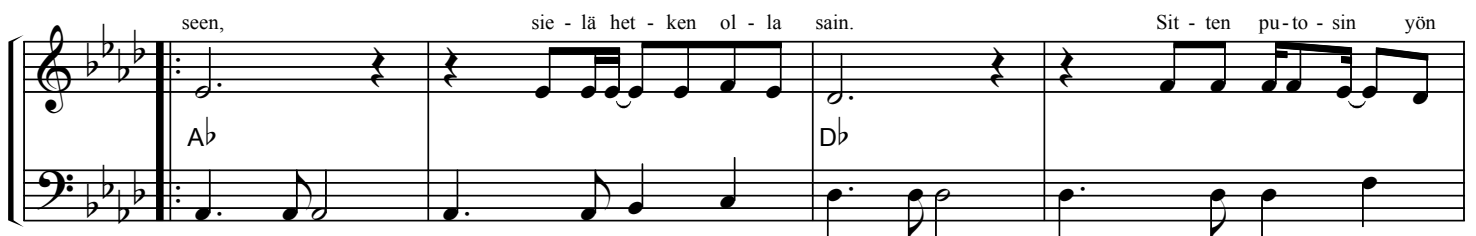
säin mi-nut sai-kin syt-ty-mään. Kun mä kat-se-le-maan

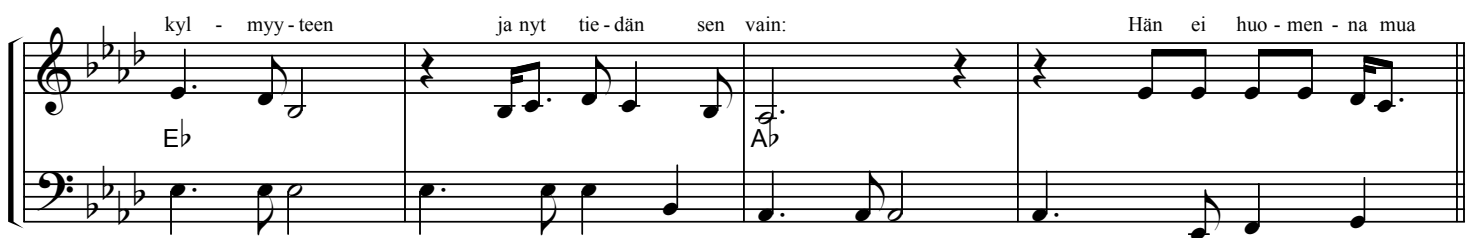
hän-tä jäin, tun-teet täyt-ti-ti-vät-pään. Näyt-ti tien tai-vaa-

seen, sie-lä het-ken ol-la sain. Sit-ten pu-to-sin yön

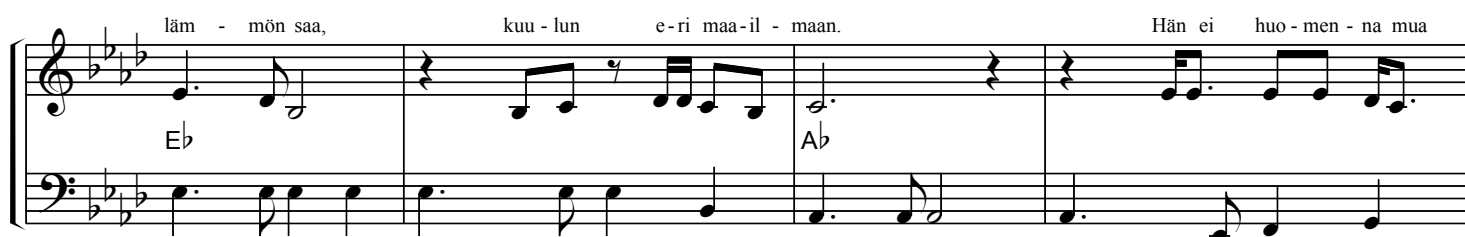
kyl-myy-teen ja nyt tie-dän sen vain: Hän ei huo-men-na mua

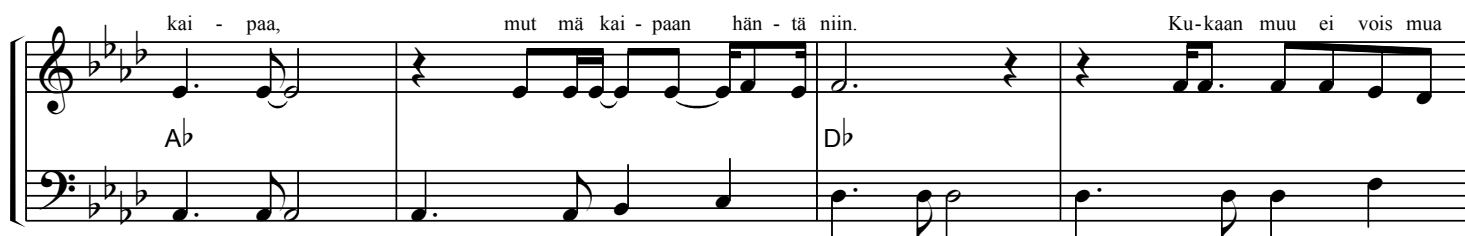
kai - paa, tus - kin e-des muis-taa - kaan. Jo-ku toi - nen häl - tä

läm - mön saa, kuu - lun e-ri maa-il - maan. Hän ei huo - men - na mua

kai - paa, mut mä kai - paan hän - tä niin. Ku-kaan muu ei voisi mua

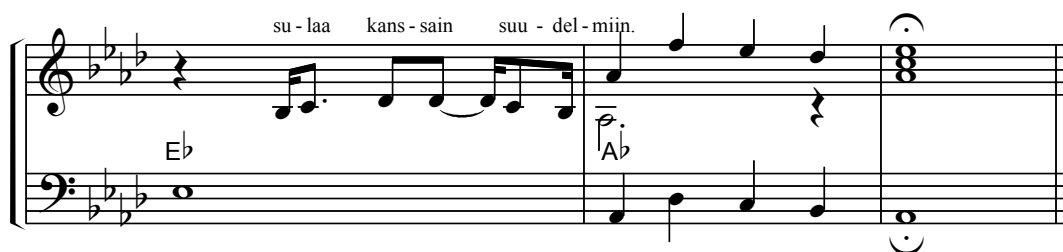
1.

loh - dut - taa, su - laa kans-sain suu - del-miin - - - 2. Ku - nin - ga - tar hän

2.

su - laa kans-sain suu - del-miin.

2. *Kuningatar hän on särkyneitten sydänten.
Jälleen yksi mies on lohduton
vuoksi rakkauden.*

Levytyks: Lasse Hoikka